

Juhan Voolaid

*Tartu, ilusate
hetkede linn*

*Tartu, the City of
Beautiful Moments*

Fotod ja tekstid: Juhan Voolaid
Toimetanud: Evelin Schapel
Tõlkinud: Evelin Schapel
Kujundanud: Alar Kitsik ja Juhan Voolaid
Kaaned: Kristjan Luiga

Autoriõigus: Atlex OÜ ja autor, 2025

Kõik õigused kaitstud. Igasugune autoriõigusega kaitstud materjali ebaseaduslik
paljundamine ja levitamine toob kaasa seaduses ette nähtud vastutuse.

Atlex OÜ
Kivi 23, 51009 Tartu
Tel 734 9099
atlex@atlex.ee
www.atlex.ee

ISBN 978-9916-620-46-5

Kirjastus
atlex

Emajõgi

Igal aastal juunikuus saab Kroonuaia sillalt jälgida, kuidas loojuv päike Emajõkke vajub. Hele taevalamp täidlasel oranžil taustal, peegelsile jõgi, kollakalt sädelev õhk ja tumedad siluetid.

Kord seisis silla Supilinna-poolses otsas jälle kuus-seitse loojanguhuvilist, kes nõjatusid käsipuule, fotoaparaadid käes. Ühtäkki nägid kõik, et kaugel eemal, umbes Lodjakoja juures väljus võsast pisike must inimfiguur, mis liikus risti üle jõe. Köhn kuju edenes sportkäija kombel, selg ebanormaalselt sirge, käed väledalt külgedel käimas, iga teise sammu juures peaga nõksates. Mineja taha siledale veele jäi nähtav sammurida, mis mõne sekundi vältel laiali vajus. Sillalolijad jõllitasid tummalt figuuri, kuni see teisele kaldale ära kadus.

„Mis see oli?“ küsis üks naine tasa.

„Inimene,“ vastas keegi kõhklevalt.

„Inimene!?“ hüüdis naine. „Inimene ei saa ju jala üle jõe minna!“

„Aga ta läks,“ ütles üks mees rahulikult. „Ma suumis in fotokaga sisse. See oli trenni tegev käija, kes tuli arvatavasti Ujula tänava spordihoone juurest.“

„Võimatu!“ öiendas naine edasi. „Kas te temast pilti ka tegite?“

„Ei,“ ütles mees ja raputas pead. „Ma olin liiga üllatunud.“

Naine pöördus teiste poole. „Kas keegi tegi temast pilti?“ küsis ta, kuid kahjuks ei olnud kellelgi jõueletajast fotot. Nii jäi asjaolude edasine uurimine ära.

The River Emajõgi

Every June, from the Kroonuaia Bridge, one can watch the setting sun sink into the River Emajõgi. A bright celestial lamp against a rich orange backdrop, the mirror-like river, golden shimmering air and dark silhouettes create a mesmerizing scene.

One evening six or seven sunset enthusiasts stood at the Supilinn end of the bridge, leaning on the railing with cameras in hand. Suddenly all of them noticed that far off in the distance near Lodjakoda a small black human figure emerged from the bushes and began crossing the river. The thin figure moved like a racewalker – its back unnaturally straight, arms swinging briskly at its sides and its head nodding with every other step. Behind it a visible trail of ripples appeared on the smooth water but faded within seconds. The people on the bridge stared silently at the figure until it disappeared onto the opposite shore.

“What was that?” a woman asked quietly.

“A person,” someone replied hesitantly.

“A person!?” the woman exclaimed. “A person can’t just walk across a river!”

“But they did,” a man said calmly. “I zoomed in with my camera. It was someone exercising – probably coming from the sports center in Ujula Street.”

“Impossible!” the woman argued. “Did anyone take a picture of them?”

“No,” the man said, shaking his head. “I was too shocked.”

The woman turned to the others. “Did anyone get a photo?” she asked but unfortunately no one had captured an image of the mysterious river-crosser. And so, no further investigation into the circumstances took place.

